

Când oamenii duhovnicești sunt amăgiți

Beth Moore

**Când oamenii duhovnicești
sunt amăgiți**

Cum să te înarmezi
în veacul amăgirii

Traducere de Daniel Fărcaș

Casa Cărții, Oradea
2013

This book was first published in the United States by B&H Publishing Group, Nashville, Tennessee with the title *When Godly People Do Ungodly Things*, copyright © 2002 by Beth Moore.

Translated by permission.

Citele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate. Alte versiuni folosite:

AMP – Amplified Bible

KJV – King James Version

NIV – New International Version

NTR – Noua traducere in limba română

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Când oamenii duhovnicești sunt amăgiți

de Beth Moore

Copyright © 2013 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Moore, Beth

Când oameni duhovnicești sunt amăgiți / Beth Moore ;

trad.: Daniel Fărcaș. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-63-3

I. Fărcaș, Daniel (trad.)

241.4

Traducerea: Daniel Fărcaș

Editarea: Teofil Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Pentru L. L.

*Mi-ai fost inefabilă inspirație,
mai cu seamă atunci când am pățimit,
în vreme ce alți câțiva n-au vrut să meargă până la capăt
și să-L lase pe Răscumpărător să-i mântuie.*

Ce înfrângere inutilă!

Sunt atât de mândră de tine.

Oare îți poți închipui cum se va fi simțind El?

Te așteaptă un măreț seceriș, dragul meu.

Ard de nerăbdare să privesc peste umărul tău

și să mă bucur!

MULȚUMIRI

Cu toate că mulți au susținut mesajul cărții de față și au contribuit la transpunerea ei din inimă în pagină, se cuvine să îi mulțumesc mai cu seamă *Cuiva*. Părinte, nu voi pricepe nicicând natura extravagantă a harului și a milei Tale. Nu prididești să iei tot ce-i mai găunos în umblarea mea creștină ca să le folosești spre bine. Dacă a fost cineva care să încerce pe pielea sa Romani 8:28, acela am fost cu siguranță eu! Eu sunt dovada faptului că Tu Îți ții Cuvântul. Domnul meu și Dumnezeu meu, Dragostea vieții mele, Îți mulțumesc atât de mult că nu Ți-e rușine de mine. Voi proclama bunătatea-Ți iubitoare cât voi trăi. Te ador.

Keith, Amanda și Melissa, ce-aș fi făcut dacă m-ați fi împiedicat sau dacă nu mi-ați fi lăsat libertatea de a-mi face publice mărturiile, eșecurile și experiențele? Vă iubesc pe toți trei; Keith, îmi ești prietenul cel mai prețios. Îți mulțumesc pentru că și tu crezi cu tărie în acest mesaj de avertisment, protecție și răscumpărare deplină. Fetelor, n-am cum să vă las moștenire un parcurs impecabil, dar, așa cum spune Petru, în Fapte 3:6, „ce am, vă dau”. Lecții învățate. Har dobândit. Dragoste din belșug. Iată moștenirea voastră. Revărsați-le, cu umilință și din abundență peste alții.

Susan și Sabrina, vă mulțumesc că ați mai adăstat până la apariția acestui mesaj. N-am să uit niciodată cum ați reacționat atunci când Satana m-a făcut să ezit. Experiențele și mărturiile voastre mi-au fost o negrăită sursă de inspirație. Vă iubesc

nespus pe toți cei care lucrați la Living Proof Ministries. Să ne păzim, căci Satana se va mânia.

Frați și surori de la Broadman & Holman, vă mulțumesc nespus pentru parteneriatul vostru în această lucrare. Nu am simțit niciodată mai imperativ vreun mesaj pe care mi l-a dat Dumnezeu. Dacă aș avea un editor care nu crede în restaurarea deplină a celui care se pocăiește, aș fi într-o situație ridicolă. N-aș fi în lucrare, dacă Dumnezeu n-ar fi un Răscumpărător disponibil și vrednic.

În cele din urmă, Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru cei pe care El i-a chemat să își asume riscul de a-mi spune propriile lor întâmplări. Niciunul n-a avut nici cea mai mică idee că atâția alții au trecut prin orori similare. Fie ca Dumnezeu să-l demaște pe vrăjmașul sufletului nostru și fie ca Trupul lui Cristos să fie echipat în acest veac al amăgirii fără precedent. Vreamea a și sosit.

CUPRINS

Mulțumiri	7
Prefață	11

PARTEA I: AVERTISMENTUL

1. Țintele predilecte	19
2. Reușitele Satanei – curs de inițiere	31
3. Afirmații frecvente ale celui amăgit	45
4. Predispus la amăgire	65
5. Voia permisivă a lui Dumnezeu	85

PARTEA II: STRĂJERUL

6. Cum să ne protejăm viața de amăgire	105
7. Căminul ocrotit al dragostei	125
8. Vieți transparente	135
9. Inimi calde, capete înțelepte	149
10. Legături curate	161
11. Pereți trainici și tainițe	175

PARTEA III: DRUMUL SPRE CASĂ

12. Strigarea numelui	199
13. Primul pas	203
14. Calea nădejzii și a restaurării	213
15. Pe cărarea realității, nu a fricii	221
16. Urme de neșters	235
17. Un popas la cruce	251
18. Întoarcerea	269
Note	283

PREFAȚĂ

Această carte reprezintă una dintre cele mai aparte experiențe scriitoricești pe care le-am avut alături de Dumnezeu. Este o taină pentru mine. El Însuși a scris capitol cu capitol în propria-mi inimă, ani de-a rândul. Când mesajul acestei cărți s-a isprăvit (după socoteala Lui, *nu a mea!*), Dumnezeu m-a îmboldit să o aștern pe hârtie cu o forță a Duhului Sfânt pe care n-am mai experimentat-o până acum. M-a dus în munții din Wyoming, unde am intrat în reclusiune alături de El și după doar câteva săptămâni scriam ultimul rând. Cea mai coplesitoare emoție pe care o încerc acum este *ușurarea*. Sufletul mi se odihnește. Am făcut cât am știut mai bine ceea ce cred că Dumnezeu mi-a cerut cu pasiune neabătută.

În numele tuturor autorilor care caută exclusiv călăuzirea Duhului Sfânt, dați-mi voie să spun că nu ne alegem pur și simplu tema. Din contră, uneori Dumnezeu ne dă un mesaj care este mai radical decât am alege noi și ne cere mai multă transparență decât ne-ar conveni! O spun cu toată onestitatea de care sunt în stare că n-am scris aceste pagini din pură plăcere. Le-am scris pentru că, dacă n-aș fi făcut-o, pietrele din curtea mea ar fi strigat. Ce face Dumnezeu cu ceea ce ne cere Îl privește. Îi încredințez acest mesaj Celui care mi l-a dat mie, care așteptam cu ochii larg deschiși.

Firește, nu sunt atât de temerară încât să sugerez că această carte a fost scrisă sub același gen de inspirație divină ca Sfintele Scripturi!

Cuvântul lui Dumnezeu este singurul volum care cuprinde adevărul curat. Noi, muritorii, pângărim fără îndoială tot ceea ce atingem chiar și din întâmplare. Vreau să spun că am scris acest mesaj, pe cât mi-a stat în putință, sub călăuzirea Duhului Sfânt și nu cred că este străin conceptual de preceptele din Cuvântul lui Dumnezeu. Este posibil să greșesc în interpretare sau în aplicare, dar mesajul general de avertizare, de răscumpărare și de reabilitare este în acord cu un Dumnezeu atât de milos și de curajos. Doar El S-ar încumeta să Se folosească de nevrednica de mine.

Singurul dintre manuscrisele mele pe care Satana a încercat din răspuțeri să îl obstrucționeze sau să îl distrugă a fost cel al cărții *Eliberarea*. Îi displace profund să le dea drumul celor înrobiți. Totodată, îi displace profund să fie demascat ca mincinos și *acesta* este unul dintre obiectivele acestei cărți. Rugăciunea mea concretă pentru acest mesaj este întreită:

- Ca Dumnezeu să folosească paginile acestei cărți ca să dea în vileag campania pe care o desfășoară Satana în generația prezentă și în cea viitoare, cu scopul de a-i amăgi pe sfinți.
- Ca Dumnezeu să folosească acest mesaj ca să-i aducă aminte credinciosului obosit și rănit cât de iubit este și cât de mult tânjește Tatăl să fie pe deplin reabilitat. Nu am ajuns atât de departe încât să nu ne mai putem întoarce acasă. *Îți mulțumim Ție, Doamne!*
- Ca mulți cititori să devină conștienți de subterfugiile prin care ne amăgește Satana și să se întărească în viețile lor *înainte* să fie amăgiți să comită un păcat.

Această carte este alcătuită din trei părți. Partea întâi constituie avertismentul, întemeiat atât pe Scripturi, cât și pe experiență, că Satana își întetește atacul asupra credincioșilor cucernici ai lui Isus Cristos. Partea a doua cuprinde modalitățile în care ne fortificăm împotriva atacului Satanei dezlănțuit asupra vieții celui ales, în zilele din urmă. Partea a treia prezintă drumul spre casă

pentru cel care a fost sedus și amăgit de vrăjmaș într-o vreme a ticăloșiei. Dacă ești pe deplin convins că ești victima unei amăgiri satanice, este important să citești cartea în ordinea următoare: partea întâi, partea a treia, apoi partea a doua. Toți ceilalți ar trebui să citească mesajul în ordinea în care este scris.

Când oamenii duhovnicești sunt amăgiți nu ar fi fost niciodată scrisă fără atenta susținere prin rugăciune și prin post din partea a mii de luptători care au ridicat în jurul meu un zid de protecție vreme de câteva săptămâni. Sunt nespus de impresionată de faptul că mi-au oferit o pavăză printr-un lanț de rugăciune neîntrerupt. Mulți au primit „lovituri” în locul meu, fapt care nu poate fi explicat decât prin existența războiului spiritual. Sunt uimită și le sunt pe deplin îndatorată pentru disponibilitatea de a lupta cu credincioșie în numele mesajului meu. Ei mi-au îngăduit să scriu în deplină singurătate, la kilometri distanță de casă, fără să am parte nici măcar de cea mai mică împotrivire. Satana fusese cu totul înfrânt.

Una dintre însușirile caracteristice ale prezentei însărcinări este faptul că Dumnezeu mi-a cerut să postesc. Nu mi-a îngăduit să mănânc decât la sfârșitul zilei, când ceea ce aveam de scris în ziua respectivă fusese scris. Uneori nu-mi dădea voie până la sfârșitul zilei următoare. Niciodată până atunci El nu mi-a mai cerut să fac așa ceva, pe parcursul scrierii unei cărți. Mulți autori postesc înainte de a realiza un proiect, dar toți credem că avem nevoie de *hrană pentru creier* în timpul derulării proiectului. De data aceasta, Dumnezeu nu mi-a permis o asemenea abordare. Ca să înțelegeți cât de neînduplecat a fost, o dată am socotit că aş putea servi micul dejun; gândurile mi-au devenit incerte și confuze până în a doua parte a zilei. Ceea ce mi se cerea pentru acest mesaj era, pentru mine, atât de neobișnuit și de intrigant, încât mi-a fost cu neputință să nu mă întreb de ce. În cele din urmă, Dumnezeu m-a făcut să înțeleg și să realizez că aplica principiile pe care le prezentase Cristos în Marcu 9:29. Această carte – scrisă

tocmai ca să demaște unul dintre cele mai insidioase atacuri ale celui rău – „nu poate ieși decât prin rugăciune și post”. Ceea ce Dumnezeu mi-a cerut mie și celor o mie de luptători în rugăciune ne-a dat doar o idee despre cât de mândros era vrăjmașul pe noi, în locurile cerești.

Și iarăși, îmi văd șubredul sine dornic să se justifice cu privire la sănătatea mea mintală și spirituală. Sunt un om cât se poate de normal. Așa *cred*. Știu să glumesc la fel ca oricare alt om și să râd când alții glumesc pe seama mea. *Dacă e amuzant*. Sunt o soție și o mamă ca oricare alta. (Dar oare își amintește cineva că ultima lucrare pe care am scris-o este cartea *cuminte și simpatică a unei mămici?*) Îmi plac câinii și mațul cu ciocolată. Îmi place la nebunie mâncarea mexicană. Îmi place să dorm dusă duminica după-amiaza și să îmi prășesc straturile cu flori. Și o seamă dintre vecinii mei nici nu se grăbesc să o zbughească în casă atunci când mă văd în curtea din față. Sunt ceea ce numiți o femeie obișnuită, ce mai!

Nu am cerut să scriu o parte dintre genurile de mesaje pe care mi le-a dat Dumnezeu. Credeți-mă, o parte din ceea ce mi-a cerut Dumnezeu nu s-a materializat fără sacrificiu. Mama s-a dus în mormânt întrebându-se de ce nu mai eram „atât de haiosă” pe cât „fusesem mai înainte”. Deși am avut în mod cert parte de dragostea ei, n-am avut parte și de binecuvântarea ei pentru faptul că lucrarea mea s-a orientat către eliberarea celor înrobiți. Faptul că am ales aprobarea lui Dumnezeu, și nu a ei, a fost un test important pentru mine. Nu era singura care ar fi preferat să lucrez cu mai multă precauție, așa cum făceam odinioară. Unii dintre tovarășii mei bapțiști, pe care îi iubesc din inimă, se întrebă probabil câteodată de ce sunt atât de extremistă, în vreme ce frați și surori aflați la celălalt capăt al spectrului și-ar dori să calc în gol și să sar alături de ei. Nu o voi face. Nu pot scrie ca să-i delectez pe oameni atât cât aş vrea uneori să o fac. Așadar, când veți fi ajuns la ultima pagină, dacă nu vă va fi *plăcut*, spuneți-I-o lui

Dumnezeu, nu mie. Stima mea de sine e mai fragilă decât a Lui.

În cele din urmă, vreau să îți spun cât de onorată sunt să te slujesc, indiferent cine ai fi. Ești copilul preaiubit al lui Dumnezeu. Mă plec înaintea ta și chiar acum m-am așezat pe genunchi în numele tău, ca să mă rog pentru tine.

Tată, Îți sunt atât de mulțumitoare pentru ocazia de a-mi sluji fratele sau sora în credință. Dornică și plină de bucurie, Îți onorez copilul mai mult decât pe mine. Nu îmi doresc să am putere asupra niciunui. Vreau să slujesc la picioarele oricui îmi va acorda acest privilegiu. Te rog ca ale Tale cuvinte să se prăvălească năvalnic peste acest copil și ca ale mele să fie date uitării. Dau glas cererii pe care am făcut-o astăzi, anume să nu mă lași să duc pe cineva în greșeală. Dacă, fără să știu, am lăsat în acest manuscris ceva ce nu vine de la Tine, Te implor să mă ierți și Te rog ca mintea cititorului să nu fie distrasă. Te rog ca Tu să îi dăruiești copilului Tău urechi de auzit, ochi de văzut și minte, ca să cuprindă toate cuvintele Tale din acest mesaj. Ajută-l pe fratele meu, ajută-o pe sora mea să abordeze aceste idei cu transparență înaintea Ta. Chiar dacă citește această carte pentru altcineva, Te rog ca fiecare cititor să Te audă vorbindu-i direct inimii sale. În numele lui Isus, leg încercarea vrăjmașului de a-l face pe cititorul disperat să dezvolte un atașament față de mine, nu față de Tine. Tu ești singura noastră izbăvire. Ferească Dumnezeu ca vreun trup de carne să se glorifice înaintea Ta. Tu ești Singurul vrednic de atenția noastră.

Tu ești iubirea vieții mele, Isuse. Vreau ca și alții să se încredințeze fără rezerve iubirii Tale. Răpește-ne inimile, Doamne Isuse, și mistuie-ne mințile cu adevărul Tău. Altminteri, suntem vulnerabili în fața riscului amăgirii. Demască-l pe vrăjmașul vicios al copilului tău și orice ungher pe care, fără să-și dea seama, i l-a predat acestuia. Ridică-Te și luptă în

Beth Moore

numele preaiubitului tău copil, Războinic Atotputernic. Răscumpără orice atingere și orice rană produsă în suflet de vrăjmaș. Fă ca preaiubitul cititor, oricare ar fi el, să se vadă ajuns la capătul acestei călătorii. Tu vei fi credincios ca să duci la bun sfârșit ceea ce începi în fiecare. Îți mulțumesc de pe acum că nimeni dintre cei care vor să rămână în ei Cuvântul Tău nu va rămâne neschimbat. În numele puternic și dătător de viață al Eliberatorului și Răscumpărătorului meu, Isus. Amin.

PARTEA I

AVERTISMENTUL

ȚINTELE PREDILECTE

Sunt înspăimântată”. Nu sunt doar puțin îngrijorată. Înspăimântată. Sunt convinsă că aceasta este ceea ce apostolul Pavel voia să spună atunci când a scris: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos” (2 Corinteni 11:3).

Pentru un popor peste măsură de temător, am înăbușit cuvântul *teamă* cu apa noastră stătută, până când a început să alunece comod în poziții de acest fel: „Mi-e teamă că, din pricina ploii, nu ne vom putea juca cu mingea”. Nu la așa ceva se referea înflăcăratul apostol.

Verbul grecesc *phobeo* cuprinde de departe mai multă neliniște decât o îngrijorare moderată. Imaginează-ți sunetul vocii lui Pavel, țâșnind din pasiunea pe care o nutrea pentru biserică abia născută din Corint. Cred că era înspăimântat din pricina lor. Atenție, nu-i era teamă de șarpe. A predicat vigilența și rezistența energetică, dar niciodată fobia. Era înspăimântat de faptul că această tânără biserică, neexperimentată și pasionată, ar putea cădea pradă tertipurilor șarpelui.

Voi trăi cel mai probabil toată viața fără să înțeleg câtuși de puțin din perspectiva spirituală a lui Pavel, dar am ajuns să gust din căușul din ce în ce mai plin al avertismentului profetic din tulburătoarea sa Scriptură. Sunt *înspăimântată*.

Mi s-a întâmplat ceva straniu la scurt timp după ce au apărut cărțile mele, *Eliberare* și *Cum să ne rugăm Cuvântul lui Dumnezeu*. Poate pentru că îmi asum public un asemenea trecut găunos și păcătos, am început să primesc valuri de scrisori din partea unor creștini care mărturiseau, nu de puține ori pentru prima dată, chinuitoarele lor înfrângeri repetate în fața diavolului.

Poate vă puneți întrebarea: *Ce-i nou și cu asta? Satana îl atacă pe om încă de când a fost creat.*

Aș vrea să sugerez că există ceva în acest fenomen spiritual care trebuie să fi dus atacul demonic la un „nou” nivel. De-a lungul anilor mei de lucrare, am citit nenumărate scrisori și am ajuns să disting între relatările ostentative despre răzvrătiri iertate prin mila divină și mărturiile pe care le consemnez aici.

Ceea ce m-a înspăimântat este maldărul de scrisori venite de la credincioși care Îl iubeau pe Dumnezeu și care umblau cu El, în credincioșie, de ani de zile, când s-au văzut luați de valul ispitei și de atacuri păcătoase.

Sunt mulți credincioși care nu cred că se poate întâmpla așa ceva. „Nu creștinilor.” Greșesc! Și, în cuprinsul acestei cărți, nădăjduiesc că voi dovedi acest fapt.

Scepticii vor întreba: „De unde știi că oamenii ăștia nu fabulează sau că nu încearcă să pozeze în victime nevinovate?” În mod cert, pentru că am cerut – cu disperare, în rugăciune – discernământ, în toți acești ultimi ani, Dumnezeu mi-a dezvoltat, în duh, o percepție atât de acută a înșelăciunii, încât această abilitate mă incomodează.

Nu știi prea bine cum să o explic, dar Duhul Sfânt din mine mă face să îmi dau seama când ceva nu este ceea ce pare a fi. Sunt convinsă că multe relatări despre vieți odinioară curate, înglodate dintr-odată în mocirlă, sunt întru totul autentice. Niciunul dintre cei în cauză nu se prezintă drept victimă nevinovată. Cu toții sunt înspăimântați și stupefiați, conștienți de ceea ce au făcut și s-au dovedit în stare să facă. Valuri de rușine răzbat asemenea

apei ruginite dintr-o conductă spartă. (Acesta este unul dintre criteriile după care poți identifica sursa. Rușinea face parte din jocul Satanei.) Uimitor de puțini dintre cei care mi-au spus povestea lor încercau să își găsească scuze. Căutau explicații. Iată o diferență fundamentală.

Poate că un alt sceptic va întreba: „De unde știi că îți spun întreaga poveste?” Nu mă îndoiesc că este posibil ca ei să nu-mi spună întreaga lor poveste. Nici nu sunt sigură că ei înșiși o știu pe toată. În ce mă privește, cu siguranță, eu nu mi-o știu. Despre unele dintre lucrurile care mi s-au întâmplat voi avea întrebări până voi muri!

Unul dintre scopurile de căpătâi ale acestei cărți este acela de a aduce puțină lumină în ungherele istoriilor noastre pe care *nu* le știm, dar pe care, din fericire, le *putem* ști. Am auzit de nenumărate ori diverse variante ale afirmației următoare: „În orice caz, nu pot pricepe cum s-a putut întâmpla așa ceva”. Nici după ce vom fi întors și cea din urmă pagină a acestei cărți nu vom fi ajuns să știm totul despre modul în care oamenii duhovnicești pot intra în derivă și pot comite păcate, dar mă rog să ajungem să înțelegem mai mult decât acum.

Neostoita mea căutare după răspunsuri aproape că era cât pe ce să mă facă să nu mai scriu această carte. Există încă destule lucruri pe care nu le pricep pe deplin și voi recunoaște fără rezervă acest fapt atunci când vom vorbi despre ele.

Sunt pe deplin convinsă că unele dintre piese sunt ascunse ochilor noștri și că nu vom avea o cunoaștere clară de această parte a cerului. Apostolul Pavel însuși susținea că fărâdelegea are o *putere tainică* (2 Tesaloniceni 2:7). Deși aș fi preferat să amân finalizarea acestei cărți până ce voi fi ajuns să înțeleg totul, Dumnezeu a pus în duhul meu un imperativ atât de stringent, încât n-am putut amâna nicio clipă. Sunt înspăimântată pentru Trupul lui Cristos.

Am arătat prima serie de dovezi: mărturiile a zeci de credincioși. Acum, să o vedem pe a doua. Nu contează cât de multe

mărturii am primit, însă nu voi contesta ceea ce sugerează – și anume, că oamenii duhovnicești *pot* comite, pe neașteptate, fapte păcătoase –, decât dacă Scriptura susține întru totul o asemenea idee. Să vedem textul biblic pe care l-am citat la începutul acestui capitol, inclusiv versetul care îl precede:

Căci sunt zelos pentru voi cu o râvnă și cu o gelozie sfântă, căci v-am logodit cu un Bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară castă înaintea lui Cristos. Dar [acum] mă tem ca nu cumva, așa cum șarpele a înșelat-o pe Eva prin viclenia sa, și mintea voastră să fie coruptă și amăgită [să lase deoparte] dedicarea deplină, și sinceră, și curată față de Cristos (2 Corinteni 11:2–3, AMP).

Dedicarea față de Cristos. Deplină. Sinceră. Curată. Ce credeți, ce fel de om pare să descrie aici apostolul Pavel? Tocmai acest fel de om pe care îl poate amăgi vrăjmașul, a cărui năzuință supremă e aceea de a corupe și de a deturna realitatea autentică. Neliniștitor, nu-i așa? Haideți să cercetăm încă o afirmație deconcertantă. În Galateni 6:1, apostolul Pavel scria:

Fraților, dacă cineva cade într-o greșeală sau în vreun păcat, de orice fel, voi, cei care sunteți duhovnicești – care sunteți binevoitori și călăuziți de Duhul –, trebuie să îl îndreptați, și să îl reabilitați, și să îl recuperați, fără vreo urmă de superioritate și cu blândețe, veghind cu atenție la voi înșivă, ca nu cumva să fiți și voi ispitiți (AMP).

Chiar și cel care este duhovnicesc, „binevoitor și călăuzit de Duhul”, poate fi ispitit de aceleași păcate în care a căzut celălalt. S-ar putea obiecta astfel: „Da, cel duhovnicesc ar putea fi ispitit, dar, în mod cert, nu va cădea”. Mi se pare că aud răsunându-mi în urechi textul atât de cunoscut din 1 Corinteni 10:12: „De aceea, fie ca oricine crede că stă în picioare – care este sigur că are

o minte statornică și că este bine ancorat – să ia seama ca nu cumva să cadă [în păcat]” (AMP).

Nu numai că omul duhovnicesc *poate* aluneca alături, de pe calea care duce în sus, dar cred că mulți o și fac. Sunt convinsă, pe măsură ce se scutură zilele, săptămânile și lunile din calendarul Împărăției, că pierderile înregistrează o creștere din ce în ce mai mare, cu o viteză aiuritoare. Mulți nu vorbesc despre aceste lucruri, pentru că le este foarte teamă. Și nu atât de Dumnezeu, cât de biserică. A spune că Trupul lui Cristos ar fi șocat să știe câte ne sunt cicatricile înfrângerii este o afirmație prea moderată. Una dintre veștile cele mai bune este că Dumnezeu nu este, în mod cert, șocat. Probabil că este întristat, dar nu șocat. Vedeți, ne-a și prevenit că se va întâmpla așa.

Am spus că există trei serii de dovezi care m-au condus la concluziile din această carte. Cea dintâi era mărturia credincioșilor care au fost amăgiți de păcat. A doua o constituie avertismentele Scripturii, conform cărora credincioșii umpluți de Duhul pot fi doborâți. A treia serie de dovezi are de-a face cu sfârșitul veacurilor.

În discursul lui Cristos, adresat ucenicilor Săi, cu privire la semnele venirii Sale și sfârșitul veacurilor, a rostit apăsător un avertisment privitor la intensificarea înșelătoriei, a nelegiurii și a a fărdelegii. Fără îndoială, Noul Testament vorbește despre o dezvoltare extraordinară a fărdelegii, care va deveni din ce în ce mai acută până „se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:8). Dacă apostolul Pavel putea mărturisii în propria sa generație că „taina fărdelegii a și început să lucreze” (2 Tesaloniceni 2:7), cine ar putea încerca să evalueze în ce fel s-a precipitat aceasta în ultima sută de ani?

Doctrina biblică cunoscută sub numele de *escatologie* se referă la „vremurile din urmă”. Diverși cercetători extrem de dăruți lui Cristos nu reușesc să ajungă la un consens cu privire la destule

aspecte ale escatologiei. Unii cercetători cred fie că am intrat, fie că acum intrăm în vremurile aceluia puternic conflict care va aduce cu sine revenirea lui Cristos – vremurile din urmă. Alți cercetători încearcă să dovedească faptul că biblicele zile de pe urmă țin din vremea apostolilor și până la revenirea lui Cristos. În orice caz, preaiubiților, trăim vremurile cele mai apropiate de evenimentele finale ale istoriei creștine.

Isus Și-a avertizat ucenicii cu privire la vremurile de persecuții dure, vremurile unui „necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii și până acum” (Matei 24:21). El i-a avertizat așa: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:9–12). Aceste avertismente ale lui Cristos au fost valabile cu privire la toate epocile de până acum, însă mulți cercetători ai Bibliei cred că ele indică în mod precis spre războiul care se derulează în vremea noastră, ca și în viitorul apropiat.

Coroborându-le cu dovezile din prima serie și din cea de-a doua serie, sunt convinsă că trebuie să ne pregătim să ne raportăm la atacul care este deja în desfășurare și la cel care va urma.

Slăvit să fie Domnul, veștile nu sunt toate rele. Cristos a profețit, și El, că „Evangelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor” (Matei 24:14). Președintele International Mission Board din Richmond, Virginia, mi-a spus că asistă la un număr record de oameni care se predau Domnului, prin misiunile străine, și nu pot explica acest fapt altfel decât ca pregătire a împlinirii profeției. Mai mult, Scripturile profețesc o revărsare fără precedent a Duhului Sfânt peste fiii și fiicele lui Dumnezeu, în vremurile din urmă. Și nu mă îndoiesc de faptul că profețiile favorabile ca acestea sunt tocmai lucrările pe care Satana încearcă

din răspuțeri atât să le submineze, cât și să le amâne, atacându-i pe slujitorii lui Dumnezeu.

În mod evident, trăim vremurile deopotrivă cele mai bune și cele mai rele. În timp ce peste multe dintre bisericile noastre adastă suflarea proaspătă a Duhului și multor credincioși le este dată o dublă măsură de ungere, Cuvântul arată hotărât că trăim pe planeta Pământ în vremurile cele mai înfricoșătoare din întreaga istorie a omenirii, de până acum. Ajunge să vă gândiți la comunitatea voastră, ca să aveți imaginea din 2 Timotei 3:1-5:

Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.

Priviți cu atenție la cuvintele „fără dragoste”. Versiunea King James redă semnificația originalului grecesc prin sintagma: „fără afecțiune naturală”. Cuvântul *astorgos* înseamnă „fără dragoste familială”. Desigur, nicio altă societate nu a egalat numărul covârșitor de infracțiuni în sânul familiei. Nu cred ca vreuna dintre generațiile trecute să fi ajuns să dețină o cazuistică atât de cutremurătoare în privința părinților care îșiucid copiii și a copiilor care îșiucid părinții.

Probabil că sfârșitul acestui veac este sintetizat cel mai bine, în Biblie, de termenul *sporire*. Cristos a comparat semnele sfârșitului veacului de acum cu durerile facerii (Matei 24:8) – o analogie pe care multe dintre noi, care am născut, o înțelegem cu uimitoare limpezime. Cu timpul, durerile devin din ce în ce mai intense și mult mai frecvente. Nu sunt cătuși de puțin expertă în escatologie biblică, dar durerile facerii unui nou veac au crescut și s-au intensificat, mai ales în ultimii cincizeci de ani.